

Kiril Kadijszki versei

Életkortyok

A felhők fehér leple megreped,
s a kétség holt nyila célozza szívemet.

Már nem is nyíl; folyó, mely jégta-blákat sodor,
s vizén a nap lelőtt vadlúdként haldokol.

Állok a dombon. Élek. És tavasz van.
Félelmet, kínnó eszmét messze hagytam.

Kezem puskát szorít. Csövét a túlvilágra szegzem.
Akárki áll elém, kivívom győzedelmem.

Jegenye - zöld szökőkút - csobog az alkonyatban,
s a nap, mint egy hatalmas labda, csúcsára pattan.

Aztán valaki belelő. S tüstént az éjbe
elrohan - nehogy önnön árnya utolérje.

S szívem remegve bújna már az alkonyatba –
mert készül valaki, hogy késhegyére kapja.

[illegible]

Az utcán - emberek, fák - zűrzavaros, zilált had,
és hullnak, egyre hullnak falevelek, hajszálok.

Lépegetünk a porban. S fejbúbunkat laposra
az égbolt elefántja, a nap lustán tapossa.

Mint a letaposott fű, amely feláll kevélyen,
úgy pattan föl a későn fekvő hajnalfényben.

Az élet reggelente akárha újra válna.

Fű - III.

Mindannyiunknál gyorsabb az idő...

Az ódon szélmalom fölött ma is
oly lassúdan parázslik el a nap,
mint egy hatalmas áldozati oltár
a régmúltból. Vagy a jövőből tán? (Ki tudná
megmondani, hiszen igaz nevét a
mának nem ismerjük...)

Esténként mindahányan feláldozunk magunkból valamit – a testünkéből s talán a lelkünkéből is! –, míg el nem hamvadunk egészen.

Az ember fél s nem a haláltól és nem a feledéstől, hanem a magánytól.

A fa is kinyújtja csontos
ujját éjjente: ráhúzná a hold gyűrűjét.

Vonzódásunk a múlthoz mind erősebb!

És a jövő? Homályos, akár az eső, mely túterápiával meggyógyítja a földet újra s újra.

De infarktust kapnak tőle az utcalámpák.

S tovább nő a sötétség. Hová bandukol
az az öreg: előtte a szerelmesek
ernyői a szerelem templomának kupolái. Ám ő
oda nem lép be többé. Szeretők imára kulcsolt
kezének kagylójában igazgyöngy terem.

De vásárolhatnak-e rajta egy
második életet – akármily nyomorultat?

Tavaszi van, és a fűben sarjadó kikerics

egy vén gebe kihullott fogai.

Minő ironia! Elporlanak a csontjaid,

s holnap aranyfogaid őrzi csak a föld – elillant

örömeid patkónyomát...

Örülj, míg megvan mindened!

És sólyom az eső, melyet egy ismeretlen

ellenség küldött rád, hogy karmaival a szemed kivájja:

ne láthasd, hogyan folytatódik nélküled az élet.

Baka István fordításai

(Szegedi Rádió, 1993)

Vissza [AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Kiril Kadijszki](#) című oldalra